

Η ΚΑΤΣΙΚΑ ΤΟΥ ΓΕΙΤΟΝΑ

Γράφει η **Όλγα Τσιλιμπάρη**

Πλήθος παλιών μου μαθητών και μαθητριών ήδη έχουν πάρει το δρόμο της βιοπάλης, αρκετοί με ζηλευτούς τίτλους σπουδών (πολλές σαρδέλες στο μανίκι...): εργάτες του μυαλού, προλετάριοι του πληκτρολογίου αλλά και της εστίασης, του τουρισμού, του τιμονιού και του δρόμου.

Μια απ' αυτές, εργάτρια καθαριότητας, μου εκμυστηρεύτηκε πρόσφατα το παράπονό της. *Μα να μου την πει, η κυρία, επειδή είχα σταματήσει δύο λεπτά κι έκατσα στο πεζούλι, να φάω τη μαρέντα* μου;*

Της είπα το κλασικό, να μη στενοχωριέται με τον κάθε βαρεμένο, κυρίως, όμως, επιβεβαίωσα σθεναρά το δικαίωμά της, το δικαίωμα του εργαζόμενου ανθρώπου στο διάλειμμα και στην ολιγόλεπτη ξεκούραση εντός ωραρίου εργασίας. Το προβλέπουν και οι νόμοι, το σέβονται, ευτυχώς, ακόμη ορισμένοι εργοδότες. Άλλοι, βέβαια, το γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια, του κράτους ενθαρρύνοντος και πρωτοστατούντος.

Η συγκεκριμένη κυρία, προφανώς, παριστάνει ότι το αγνοεί. Ως δημότις, επιλέγει να ασκήσει, και μάλιστα κακοπροαίρετα, το δικαίωμα της κριτικής όχι επί των δημοτικών αρχόντων αλλά επί των δημοτικών υπαλλήλων. Κατά το κοινώς λεγόμενο, τα βάζει κι αυτή με την τελευταία τρύπα του ζουρνά της ιεραρχίας. Τύφλα να 'χουν αδώνιδες και βορίδηδες, έξαλλοι πινακοθραύστες (όχι υαλοπινάκων, αλλά ζωγραφικών πινάκων), απηνείς συνδικαλιστοφάγοι, εσωτερικοί και εξωτερικοί αξιολογητές, κατασταλτικές μανουφακτούρες, φάμπρικες πειθαρχικών διώξεων και ΟΟΣάδες... Εξ οικείων (ενίοτε και προλεταρίων) πολλάκις τα βέλη – και ας μου συγχωρεθεί η δηκτικότητα και το καθαρευουσιάνικο του ύφους...

Η αυστηρή κυρία, πιθανότατα, ποτέ δεν είχε την ευκαιρία – ή δεν βίωσε τον εξαναγκασμό – να αντικρίσει τον κόσμο από τη θέση του εργάτη καθαριότητας. Ενδεχομένως απολαμβάνει τα αγαθά μιας αξιοπρεπούς ή και άνετης διαβίωσης. Δεν θα την ψέξουμε γι' αυτό, εμείς διεκδικούμε το δικαίωμα σε μια αξιοβίωτη ζωή για όλους τους ανθρώπους. Με τυραννάει, ωστόσο, η πικρή υποψία ότι η ξινή συμπολίτις δεν απέχει και πάρα πολύ – ταξικά ή και ψυχοκοινωνικά – από τη θέση της αγαπημένης μου μαθήτριάς. Αν αυτό ισχύει, έχει επιλέξει την ταύτιση με τους δυνάστες, προκειμένου να εξυψώσει λιγουλάκι την στραπατσαρισμένη αυτοεικόνα της. Να ψοφήσει η κατσίκα του γείτονα, αρκεί να διατηρήσω, για λίγο ακόμα, εγώ την αυταπάτη μου, ότι ανήκω στην περιβόητη (όσο και νεφελώδη) μεσαία τάξη, το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου κάθε ψηφολάγνου επιβήτορα της εξουσίας. Αυτουνού που ξελαρυγγίζεται περί δημοκρατικών τόξων και, ταυτόχρονα, χαϊδολογεί ασύστολα το αβγό του φιδιού, να το επωάσει μια ώρα αρχύτερα, να κάμει τη δουλειά του...

Αν το πήρατε χαμπάρι, εδώ δεν σκαρώνουμε χρονογράφημα ούτε και χαριτολογούμε. Ψηλαφούμε, μέσα στην ανατριχιαστικά οικεία καθημερινότητα, τους όρους γένεσης και αναβίωσης του κάθε φασισμού. Και συ, που τούτη η συλλογιστική σου φαίνεται τραβηγμένη απ' τα μαλλιά, πρόσεξε ! Δίπλα σου δουλεύει ο φασισμός. Πιο δίπλα σου, πεθαίνεις...

Η αντιμετώπιση; Μεγάλη υπόθεση. Συλλογική προτεραιότητα και ατομικό καθήκον. Απαιτεί και πόλεμο κινήσεων και πόλεμο θέσεων. Μάχη στα πεζοδρόμια αλλά και στις συνειδήσεις. Κανένας μόνος και καμία μόνη στο έλεος του θηρίου! Κάθε λεπτό είναι πολύτιμο!

Παραφράζοντας τους στίχους του **Αλέξανδρου Παναγούλη**:

Το πρώτο θύμα όσων ζουν στην αυταπάτη / είναι το πνεύμα το δικό τους / Πρώτα σ' αυτό περνούν τις αλυσίδες.

Κέρκυρα, 25-4-2025

*μαρέντα: κολατσιό